

PROLOOG

‘Je weet dat ze hem willen vermoorden, omdat hij het zwaard van Orphenius vond,’ zei de man.

‘Dat weet ik het is gewoon...’ zei de vrouw aarzelend.

‘Het is gewoon... wat?’, vroeg de man.

‘Het is gewoon dat ik hem niet wil achterlaten,’ zei de vrouw. ‘Het is zo moeilijk om hem los te moeten laten.’

‘Ik zou het ook niet willen, maar het moet,’ zei de man. ‘Denk nou na. Hij heeft geen kans om te blijven leven als je hem hier houdt. Jij bent zelf op dit idee gekomen en het is echt het beste wat je voor hem kan doen.’

‘Ik weet het, maar nu nog niet. Ik doe het vanavond,’ zei de vrouw. ‘Laat me nu alsjeblieft nog tijd met Telachamon doorbrengen. De enige tijd die ik nog met hem heb in elk geval.’

‘Goed, maar je moet het wel vannacht doen en ik begrijp het echt. Hij is ook mijn familie,’ zei de man. ‘Ik zou voor hem doden en als het moet zal ik ook voor hem sterven. Ik zal hem nooit willen laten gaan, maar we hebben geen keuze.’

De vrouw hoorde dat laatste niet eens en ze rende naar haar kamer om de laatste kostbare momenten met haar kind door te brengen totdat ze daar diep in slaap viel met het kind in haar armen.

Ze schrok wakker uit een droom die ze zich niet meer kon herinneren en zag door het raam dat het al nacht was.

‘Ik moet het nu doen,’ zei ze tegen het kind en haarzelf. ‘Anders zullen ze jou en mij vermoorden.’

Met het zwaard en het kind sloop ze het kasteel uit. Het was een donkere nacht toen ze met haar kind in haar armen en het zwaard in de schede het kasteel uit sloop naar het bos naast het kasteel. Het was zo donker dat alleen de maan een straaltje licht door de wolken liet schijnen.

Eenmaal aangekomen bij de bosrand liep ze verder het bos in. Ze liep verder tot ze aan de andere kant van het bos bij de bosrand een dorp zag. Toen maakte ze een bedje van bladeren voor het kind. Ze legde hem en het zwaard in het kleine bedje.

Ze liet ook een brief achter met daarop: *'Degene die hem vindt, zorg voor deze baby, alsjeblieft. Hij heet Telachamon hij was niet welkom aan de andere kant van het bos in het kasteel. Ik moest hem eigenlijk doden, maar ik ben zijn moeder en ik wist niet wat ik anders kon doen dan hem hier achterlaten. Anders zouden ze zowel mij als mijn kind doden.'*

Toen liep ze dezelfde lange weg terug naar het kasteel. Dit keer met kind noch zwaard noch brief.

Ze voelde zich meer verloren dan ooit tevoren zonder haar kind en met het vooruitzicht wat er moest gebeuren. Ze liep terug naar het kasteel, maar voordat ze in het midden van het bos was, zag ze een aantal soldaten, de soldaten van de orde die hier ongetwijfeld waren om hen op te sporen.

Er was een vrouw bij met een dolk waarvan er een slangenschedel aan de onderkant van het handvat zat. Een andere had een staf vast en ze dacht dat ze hem ergens van kende. Misschien had hij hem ooit bij haar broer gezien.

Het was niet veel en ze bedacht dat ze hen wel aan kon, maar ze besepte dat haar kind ook in gevaar was vanwege de vreemdelingen en rende buiten gehoorsafstand naar de plek waar ze de baby had neergelegd, maar toen ze aankwam was hij echter al verdwenen.

Ze glimlachte, ze wist niet waarom, maar ze voelde aan dat Telachamon in goede handen was.

Toen ze weg was, kwam Jack, een eenzame smoezelig uitziende jager met zwart kort haar vergezeld door een jonge bruine hengst, het bos in en hij had het kind daar gevonden. Het toeval wilde dat hij net langs kwam lopen op jacht naar nachtdieren en dat hij toen het onmiskenbare zachte gehuil van een klein kind hoorde. Hij las de brief en nam zichzelf voor om voor het kind te zorgen.

Toen zei hij tegen het kind: 'Maak je geen zorgen, kleine Telachamon. Ik neem je mee naar mijn huis.'

Telachamon verstond hem natuurlijk niet, maar hij kalmeerde wel vanwege de zachte stem die hem toesprak.

De jager nam het zwaard en de baby mee naar een open, met hoog gras begroeide plek, maar de brief had hij gewoon laten liggen waar hij het gevonden had.

Een eindje van het dorp vandaan tegen de bosrand stond een huis dat meer weg had van een jachthut. Het was helemaal van eikenhout en had twee ramen en een haard, verder niet zoveel. Het was begroeid met mos en van buiten leek het erg vervallen, binnen was het echter schoon, de ramen waren blinkend gepoetst en er brandde een gezellig vuur. Het had ook stenen tegels en een opgemaakt bed. Al met al was het een knus en gezellig vertrek.

De jager legde het kind op het bed en hij begon meteen te huilen.

‘Dat is waar ook. Je hebt nog niet gegeten en gedronken,’ zei de jager.

Direct nadat hij dat zei, maakte hij een kommetje pap klaar en een kommetje melk met een doek en bracht het naar het bed. Hij voerde hem de pap met een lepel die het kind gulzig opslokte. De jager doopte daarna de doek in de melk en stopte die in de mond van de Telachamon en het kind zoog direct de melk uit het doek. Het was een simpel trucje dat hij ooit gezien had bij een dokter in zijn geboortestad.

Dat herhaalde hij een paar keer totdat de het kind genoeg had en niet meer verder zoog. Het kind viel daarna snel in slaap, maar de jager bekeek het staalblauw glanzende zwaard aandachtig. Toen merkte hij dat het zwaard niet normaal was.

Hij kon niet met een zwaard omgaan maar met deze voelde het alsof hij de hele wereld aan zou kunnen. Snel pakte hij alle boeken over wapens die hij had en begon te lezen tot diep in de nacht.

Van boeken over mythische helden tot aan kromzwaarden uit Kantarai en terug naar belegering-apparatuur om kastelen te veroveren.

Het was niet gebruikelijk voor mensen om een aantal boeken te bezitten, maar de jager hield van lezen en was vroeger ook naar school gegaan.

Toen vond hij waar hij naar zocht. In een boek met mythes stond een legende over een held die zo’n zwaard zou moeten hebben. Het was het zwaard van Orphenius dat gedragen was door koning Oswalt. Het wapen gaf de eigenaar de vaardigheid om als een volleerd meester met het zwaard om te gaan.